

DE LAATSTE ZES

DE
LAATSTE
ZES

Alexandra Monir

Eerste druk, maart 2019

Oorspronkelijke titel The Final Six

Uitgave HarperCollins Publishers

Copyright © 2018 by Alexandra Monir

Copyright voor Nederlands taalgebied © IMAGINE, Veghel 2019

Vertaling Marije Kok

Omslagfoto Getty Images

Opmaak ZetSpiegel, Best

ISBN 978 94 633 3464 8

NUR 285

www.imagine-yabooks.nl

 imagine

 imagine_yabooks

 imagine.ya.books

IMAGINE is een imprint van ImageBooks Factory BV.

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor de echte Leo:

Mijn zoon,

Mijn hart,

Mijn liefste.

EEN

LEO

Rome, Italië

ER GEBEURT IETS VREEMDS WANNEER JE NIETS MEER HEBT om voor te leven. Je bestaan verliest al zijn scherpe randjes. Er zijn geen diepe afgronden meer, geen heuvels om te beklimmen. Kleuren vervagen en lopen door elkaar heen totdat je omgeving alleen nog maar bestaat uit een hoop betekenisloze vormen en figuren in dezelfde tint grijs. Er is niets wat je zou kunnen verrassen of dat oude gevoel van vreugde of angst zou kunnen doen herleven. Geen mens is zo gevoelloos, zo verdoofd, als jij. En dan, net wanneer je wordt opgeslokt door de monotone routine, knapt er iets. *Ik wil dit niet meer.*

Ik hoop niet dat mensen me kwalijk zullen nemen wat ik van plan ben te doen. Het punt is dat ik niet zeker weet of

ik überhaupt wel een keus heb. Deze dag lonkt al een jaar naar me – sinds het water steeg en onze stad opslokte. Ik zou een van de ‘gelukkigen’ moeten zijn omdat ik het heb overleefd, maar niets is minder waar. Waarom zou je je gelukkig prijzen als je de doden hoort schreeuwen zodra je je ogen sluit, of elke ochtend in je eentje ontwaakt en gedwongen wordt om je alles opnieuw te herinneren? Het gevoel van afschuw laat je niet los. Het volgt je overal naartoe, hijgt in je nek, fluistert in je oor.

Ik werp een blik op de klok. 04:35 uur. Het is tijd om te gaan, voordat de burens wakker worden en me zullen zien. Maar eerst gun ik mezelf nog één laatste blik op mijn thuis – of wat ervan over is.

De derde verdieping van ons *pensione*, vroeger ook wel de Michelangelo Suite genoemd, is het enige wat de overstroming heeft overleefd. Op die ene dag sleurden het hoogwater en de beukende golven de begane grond en de eerste twee verdiepingen onder water en veroordeelden iedereen in die kamers tot een gruwelijke dood. Ik had die dag ook moeten sterven – ik zóú ook zijn gestorven, ware het niet dat het stel in de Michelangelo Suite om roomservice had gevraagd, waardoor ik met een ontbijtblad op de bovenste verdieping stond op het moment dat de golven door de ramen onder me sloegen. Je zou kunnen zeggen dat die hongerige gasten en deze kamer mijn leven hebben gered, maar waaróm? Waarom overleefde ik de golven met een stel vreemdelingen terwijl mijn familie verdronk?

Mijn blik blijft hangen op de overblijfselen die ik van de

zeebodem heb kunnen redden. De versleten pantoffels van Papà liggen op de sofa, naast het boek van Elena Ferrante dat van Mamma is geweest, het hoekje van pagina 152 omgevouwen om aan te geven waar ze was gebleven. De inkt is uitgelopen, de woorden vermengen zich als tranen, maar toch kan ik nog steeds zien dat de pagina eindigt met een onvolledige zin. Nóg iets wat Mamma nooit heeft kunnen afmaken.

Angelica kijkt me stralend aan vanaf haar laatste schoolfoto en ik pak het gebarsten zilveren fotolijstje van de plank. Nog één laatste keer bestudeer ik de opgewekte ogen, de glimlach en de kuiltjes in de wangen van mijn kleine zusje, terwijl ik haar gezicht in mijn geheugen prent. En dan haal ik diep adem en trek de zware metalen plaat voor de deur weg, die me al die tijd heeft beschermd tegen het getij.

Deze kamer kwam ooit uit op een lichte hal vol schilderingen, met een grote stenen trap in het midden – maar dat was voor *La Grande Inondazione*, de grootste overstroming die Rome ooit heeft gekend. Nu klotst de Tyrreense Zee tegen mijn drempel, en wanneer ik me buiten waag, scheidt niets anders dan een smalle houten richel me van het water.

In dit nieuwe Rome kun je alleen maar naar boven. Elk gebouw dat de overstroming heeft doorstaan, heeft een geïmproviseerde steiger of een richel zoals de mijne die naar de *passerelle* loopt: verhoogde loopbruggen ver boven de grond die ons als een kaart naar de belangrijkste plekken brengen. De bovenste verdiepingen van de basiliek, het

ziekenhuis en het stadhuis, het wificafé en zelfs de overgebleven klaslokalen van de openbare school zijn allemaal bereikbaar vanaf hier. Al zijn de meesten van ons natuurlijk niet meer naar school geweest sinds de overstroming. Het wificafé is de plek waar de meeste overlevenden bij elkaar komen en waar ik normaal gesproken over een paar uur ook naartoe zou gaan, om samen met mijn burens naar het nieuws te kijken en naar verslagen te luisteren over soortgelijke rampen die andere delen van de wereld teisteren. Een dagelijks geheugensteuntje dat de aarde niet alleen een hekel aan ons heeft.

We hebben allemaal de schokkende foto's van Times Square in New York gezien; de drukke verkeersaders die in een diepe rivier zijn veranderd, alleen nog te herkennen aan de daken van verzakte Broadway-theaters. We hebben de eindeloze stroom reportages gevolgd over het merkwuurige feit dat al onze stranden verdwenen, van Amerika tot Australië en nog verder. Het stijgende zeewater slokt ons allemaal op, ongeacht hoe arm of rijk je bent.

Mocht je over de Tyrreense Zee willen reizen, dan ligt er aan elke steiger een klein, houten motorbootje aangelegd. Dat klinkt als een makkelijke uitweg, of niet? Spring gewoon in je boot, vaar naar Toscane in het noorden en laat deze zinkende stad achter je... Maar zo eenvoudig is het niet. Het aanzwellende tij en de woeste golven maken de urenlange reis gevaarlijk, en degenen die Toscane wél weten te bereiken, ontdekken al snel dat het daar één grote, chaotische mierenhoop is. Vervolgens is het een hele uit-

daging om vanaf daar naar het treinstation of vliegveld te komen. Er is een maandenlange wachtlijst om te kunnen ontsnappen en alleen de mensen die zwemmen in het geld kunnen het zich veroorloven. En zelfs al lukt het je om daar weg te komen, wie zegt dan dat je nieuwe stad, land of toevluchtsoord niet het volgende is dat getroffen wordt door de vernietigende koers van het klimaat?

Ik ben niet altijd zo'n slappeling geweest. In de eerste maanden na de overstroming probeerde ik net als alle andere overlevenden met alle macht in leven te blijven. Sommige van mijn burens hadden een vangnet – familieleden uit droge regio's die hen in huis konden nemen, of bankrekeningen vol spaargeld om ze te helpen hun leven weer op te bouwen. Maar ik niet. Ik kon niets anders doen dan wachten totdat de humanitaire hulp van de EU op gang kwam, als die al op gang kwam. Dus ging ik mijn eigen weg.

Ik wist dat er schatten op de bodem van de zee lagen, aandenkens waar mijn burens een fortuin voor zouden neertellen, maar geen van hen waagde zich in het water waarin zovelen van ons waren verdronken. Alleen ik was hongerig genoeg, wanhopig genoeg, en kon de diepe duiken overleven. Ik had het al eerder gedaan zonder ademhalingsapparatuur, toen ik nog aan wedstrijdzwemmen deed, alleen had ik toen alleen maar geprobeerd om indruk te maken op mijn teamgenoten. Nu zou mijn vaardigheid me daadwerkelijk in leven houden. Dus werd ik schattenjager.

In mijn eerste week haalde ik Rafaëls *Madonna van*

Foligno boven water uit de brokstukken van het Vaticaan. Er was zo veel waterschade dat je de Heilige Maagd Maria met kind op de voorgrond nauwelijks nog kon onderscheiden, maar ik wist dat iemand de waarde ervan zou inzien. Ik had gelijk. Van het geld dat ik voor het schilderij kreeg kon ik een maand lang eten. En in mijn tweede week vond ik een buidel met herdenkingsmunten uit 2004, gemaakt ter ere van het honderdjarig bestaan van Puccini's *Madama Butterfly*. Ze waren maar vijf euro per stuk waard, maar omdat het collector's items waren, brachten ze uiteindelijk het dubbele op. Zo bleef ik doorgaan, schatten zoekend en verkopend terwijl de ene dag overliep in de volgende – totdat ik de échte kostbaarheden vond, dicht tegen elkaar op een bed van algen.

De pantoffels van Papà, het boek van Mamma en de foto van Angelica lagen daar alle drie op me te wachten. Het moest meer dan toeval zijn geweest dat deze drie kleine relikwieën samen bewaard waren gebleven. Het was een teken. En op dat moment, terwijl het gezicht van mijn zusje me aanstaarde, besepte ik waar ik mee bezig was: ik beroofde en profiteerde van de doden. Het hongerige gevoel in mijn maag werd vervangen door schuldgevoel, en ik nam mezelf voor dat ik dit nooit meer zou doen.

Het enige wat ik sindsdien nog wil, is me bij hen voegen.

Ik hijs mijn zware rugzak op mijn schouders en open de deur, waarna ik de richel van het pensione op stap. Het koude water kolkt onder mijn voeten, de duistere hemel omringt me. En dan spring ik.

Het troebele water stijgt tot aan mijn nek. Ik zou mezelf gewoon kunnen laten gaan, hier op dit moment... maar ik kan het niet, niet voor mijn eigen huis. In plaats daarvan begin ik te zwemmen, weerstand biedend aan het gewicht van mijn rugzak terwijl ik koers zet naar het diepere gedeelte, waar het half verzonken Colosseum boven de golven uitsteekt. De woorden van een gedicht van Lord Byron dat ik ooit op school heb geleerd, spoken door mijn hoofd terwijl ik steeds dichterbij de ruïnes toe zwem.

*Zolang het Colosseum staat, staat Rome;
Wanneer het Colosseum valt, valt Rome;
En wanneer Rome valt – zo ook de wereld.*

Ik grijp een van de bogen van het Colosseum vast en laat mijn voorhoofd in een stille afscheidsgroet tegen het steen rusten. En dan laat ik los – ik laat mijn hoofd onder water glijden en ontspan mijn lichaam als een slappe doek. Ik laat mezelf zinken.

De walgelijke smaak van zeewater vult mijn mond en dreigt me te verstikken als ik niet eerst verdrink. Boven me hoor ik de golven breken en ik voel hoe het getij zijn werk begint te doen en me steeds verder naar beneden trekt.

Heel even vlamt mijn adrenaline op, en ik zou kunnen zweren dat ik Angelica's stem in mijn oor hoor roepen: 'Zwem dan, sukkel. Zwém!' Maar ik knijp mijn ogen dicht en negeer alle fysieke instincten die me smeken om in beweging te komen. In plaats daarvan geef ik toe aan het water.

Als je me nu zag, zou je niet geloven dat ik vroeger een zwemmer en atleet ben geweest. Eerlijk gezegd zou ik mezelf binnen enkele seconden weer boven water kunnen krijgen als ik dat wilde. Maar dat is het probleem. Dat wil ik niet.

Mijn gedachten beginnen door elkaar te lopen en spelen een vreemde, verwarrende film voor me af. De slaap komt eraan; ik kan het voelen. En dan...

Een motor brult. Er verschijnen rimpelingen in het water boven me.

Ik ken dat geluid. Het is een... een bóót.

Ik zou gewoon mijn ogen dicht moeten houden en me door de mist van mijn slaperigheid verder naar de rand moeten laten trekken. Maar mijn geest is nog steeds half wakker en waarschuwt me dat de aanwezigheid van een boot betekent dat er iets mis is. Het is niet toegestaan om buiten daglichturen over het water te varen, een van de vele nieuwe regels die sinds *La Grande Inondazione* zijn ingesteld. Uiteraard heeft de kustwacht altijd de mogelijkheid om deze regel naast zich neer te leggen – als ze zien dat er iemand in gevaar is.

En zomaar ineens verdwijnt de waas voor mijn ogen. Mijn bewustzijn keert terug, terwijl mijn verlangen naar de dood wordt vervangen door iets anders – schaamte. Ik kan het niet over mijn hart verkrijgen om een onschuldige kustwacht in het diepe water te laten springen en te laten vechten tegen het getij, puur en alleen om mij te redden. Dat mag niet mijn laatste daad zijn.

Ik spuug het water uit mijn mond en hou mijn adem in,

terwijl ik me uit de hengsels van mijn rugzak wring en mijn lichaam naar boven duw, steeds verder omhoog. Mijn slappe armen en benen komen weer tot leven nu ik eindelijk naar mijn kleine zusje luister. *Zwem.*

Mijn hoofd breekt door het oppervlak heen. Lucht – heerlijke, prachtige lucht – stroomt mijn longen binnen en ik hap naar adem, klamp me eraan vast.

Het gebrom van de motor komt dichterbij en ik duw mezelf omhoog, zwaaiend met mijn armen.

‘Hier ben ik!’ probeer ik te roepen, al komt er nauwelijks geluid uit mijn schorre keel. ‘Niet springen!’

Maar als de boot in zicht glijdt, valt mijn mond open. Het is geen boot van de kustwacht. Het is een slanke catamaran met blauwe letters op de zijkant geschilderd die een bekend logo vormen: *European Space Agency.*

Wat doet ESA in hemelsnaam *híér*? En waarom nu?

Een man en een vrouw staan op de boeg van het schip, allebei met een blik van diepe concentratie op hun gezicht terwijl ze de omgeving afspeuren. De vrouw is gekleed in het donkerblauwe uniform van het Italiaanse leger, de man in een pak met een ESA-shirt onder zijn jasje. Gelukkig lijkt geen van beiden me op te merken.

Ik dacht dat niets me meer zou kunnen verbazen, maar blijkbaar had ik het mis. In plaats van naar de bodem van de zee te zakken, zwem ik nu in het kielzog van de boot. Wat ESA ook komt doen in onze puinhoop van een stad, het moet iets belangrijks zijn – en ik ben niet van plan om het te missen.

Ik hou het tempo van de boot aan en baan me in schoolslag door het laatste stukje woeste zee heen totdat we de geïmproviseerde steigers bereiken. Vanaf hier kan ik mijn vervallen huis zien, met het Pensione Danieli-bord dat nog steeds hoopvol aan het dak bungelt. En dan, terwijl de eerste zonnestralen aan de ochtendhemel verschijnen, slaat de boot af in de richting van het Palazzo Senatorio, ons stadhuis. Op het bordes dat net boven het water uitsteekt, staat minister-president Vincenti te wachten, samen met zijn vrouw, Francesca, en hun dochter, Elena – de beste vriendin van mijn zusje.

Ik duik weer onder water en hou mijn adem in terwijl de boot aanlegt. Ze mogen me onder geen beding zien. Ik zou niet weten hoe ik hun vragen zou moeten beantwoorden.

Na wat een eeuwigheid lijkt, laat ik mezelf weer boven water komen. De minister-president en zijn vrouw zijn naar binnen verdwenen, samen met de twee van ESA – maar Elena is er nog. Ze richt een camera op de boot van de ruimtevaartorganisatie. Precies op het moment dat ik mijn hoofd boven het water uitsteek, word ik verblind door een felle lichtflits. Ik knipper snel met mijn ogen en zie hoe Elena haar foto bestudeert. *Shit*. Betrapt door de camera.

‘Leo?’ Ze rent naar de rand van de steiger. ‘Waar ben jij in hemelsnaam mee bezig?’

Ik zou iets uit mijn duim kunnen zuigen – ik zou haar kunnen vertellen dat ik gewoon zin had om bij het krieken van de dag een duik te nemen. Maar met deze verraderlijke

wateren zou niemand me geloven, en ik ben toch al nooit een goede leugenaar geweest. Mijn schaamte, de stap die ik bijna had gezet, zou van mijn gezicht af te lezen zijn.

‘Ciao, Elena,’ roep ik terug, in een poging mijn stem zo normaal mogelijk te laten klinken. ‘Het is nogal een... lang verhaal. Niets belangrijks.’

Ze kijkt me zijdelings aan, en ik weet dat er nu geen weg meer terug is. Ik kan dit onvermijdelijke gesprek net zo goed op het droge voeren.

Ik zwem naar haar toe, grijp de onderkant van de houten steiger vast en raap al mijn krachten bij elkaar om mezelf op de kant te hijsen. Met trillende benen kom ik over-eind. Meteen vormen mijn doorweekte kleren een plas om me heen. Elena trekt een wenkbrauw op.

‘Je hebt er tenminste aan gedacht om je schoenen uit te trekken voor je erin sprong. Waarom trek je die kleren niet ook uit?’ Er verschijnen twee roze vlekken op haar wangen. ‘Wacht, dat kwam er verkeerd uit. Ik bedoel, eh... Ik haal even iets waarmee je je kunt afdrogen. Wacht hier.’

‘Dank je.’ Ik ontwijk haar blik, maar niet uit schaamte. Ik kan Elena niet aankijken zonder de lege plek te zien waar mijn zusje zou moeten staan. En nu wens ik dat ik die stomme boot nooit had gevolgd, dat ik hier nooit terecht was gekomen.

Plotseling klinken er denderende voetstappen over de verhoogde loopbrug, gevolgd door opgewekte stemmen. Ik strek mijn nek om te kunnen zien wat er gebeurt. Mijn burens zijn veel vroeger op dan gebruikelijk – en ze lopen

recht op de ingang van de bovenste verdieping van het Palazzo Senatorio af.

Deze dag wordt steeds vreemder.

Elena komt terug met een grote overjas, die ik over mijn doorweekte kleren gooi. Ik zie de vraag die zich op haar lippen vormt, maar ik ben haar voor.

‘Wat is er aan de hand? Wie waren die mensen in die ESA-boot, en wat doen ze hier in Rome?’

Elena staart me aan. ‘Weet je dat echt niet?’

‘Blijkbaar niet.’

‘De selectie wordt bekendgemaakt. Vandaag krijgen we te horen wie de Vierentwintig zijn!’

‘De Vierentwintig?’ herhaal ik. De woorden klinken bekend, als een lang vergeten smaak op mijn tong. Mijn geest snelt terug in de tijd, terug naar de dagen voordat Rome onder water kwam te staan, voordat ik alles verloor. En dan...

‘Europa.’

Elena knikt, een klein glimlachje op haar gezicht.

De herinneringen voelen als snippers van een vorig leven. Ik weet nog hoe ik samen met Angelica en onze ouders zowat aan de tv geplakt zat terwijl we alle vier aandachtig naar de live uitgezonden persconferentie van de Verenigde Naties keken, waarin wereldleiders verklaarden dat er een oorlog gaande was tussen de mensheid en het klimaat. Ik herinner me de regeringsambtenaar die langskwam met een brochure over de Europamissie en –selectie, waarin een plan werd geschetst om jonge astronauten in te zetten om een nieuw thuis te bouwen op de meest veelbelovende

maan van Jupiter, Europa. Toen kwamen de vreemdelingen – ook wel *scouts* genoemd – die de week erop onze scholen binnendrongen en ons bestudeerden voor hun zoektocht naar de perfecte tienerkandidaten voor de Europese selectie. Want, zoals de wetenschappers op tv zeiden: ‘Alleen jongeren kunnen de stralingsresistente bacteriën verdragen die de mens in staat stellen om te gedijen onder de huidige omstandigheden op Jupiters maan. Alleen jongeren zullen nog steeds vruchtbaar zijn en in staat zijn zich voort te planten op Europa tegen de tijd dat de maan is geterravormd en klaar is voor een volledige menselijke kolonisatie.’

Er ligt een dikke waas over alle opwinding van die dagen, als een droom die weggespoeld is door de overstrooming. Ik denk dat ik nooit had gedacht dat ze ook daadwerkelijk door zouden gaan met hun extravagante idee.

Ik richt me weer tot Elena. ‘Dus je bedoelt dat ze de finalisten al hebben gekozen? Maar waarom maken ESA en NASA die namen niet gewoon online bekend? Waarom zouden ze helemaal...’

Ik klap mijn mond dicht, terwijl het ineens tot me doordringt. ‘Komt één van de finalisten uit Róme?’

‘Ja! Spannend, toch? Tenzij ik het ben – dan krijg ik waarschijnlijk een hartaanval.’ Elena huivert. ‘Ze gaan om half zes bekendmaken wie het is tijdens een live uitgezonden persconferentie.’

‘Meen je dat? Dan moeten we maken dat we binnenkomen!’

Ik begin te rennen en negeer Elena's protest dat ik niet zomaar druipnat en op blote voeten het Palazzo binnen kan wandelen. Dit wil ik niet missen, zeker niet nu een van mijn vrienden of burens op het punt staat om uitgekozen te worden voor een reis naar Jupiters maan. Ik zie voor me hoe mijn vader met zijn vuisten in de lucht zou slaan, trots dat er een Romein is uitgekozen, terwijl mijn moeder op haar gebruikelijke dramatische manier haar hand tegen haar mond zou drukken, verscheurd tussen opwinding over dit hele gebeuren en medelijden met de ouders die achterblijven.

De hoofdingang en zuilengalerij van het stadhuis zijn samen met de lagere verdiepingen onder water verdwenen tijdens de Grote Overstroming, dus ren ik rechtstreeks van de steiger omhoog naar de overdekte galerij die naar de *piano nobile* leidt, de nieuwe benedenverdieping. Binnen hangen oude meesters die door de waterschade onder een witte waas zijn komen te zitten, en de gedetailleerde plafondschilderingen worden ontsierd door barsten. Toch galmen de gangen nog steeds van geroezemoes en bedrijvigheid, en ik volg het geluid van stemmen de Neogotische Salon in, een grote hal die dankzij zijn marmeren zuilen overeind is blijven staan. Een glazen kroonluchter zwaait zachtjes heen en weer aan het plafond, een gammel overblijfsel van de dagen voor de overstroming.

De ruimte is tot aan de nok toe gevuld met mede-overlevenden: 'de laatste Romeinen', zoals ze ons in de media noemen. Iedereen kijkt gespannen toe terwijl de officier

van het Italiaanse leger en haar metgezel van de ESA-boot het podium aan de voorkant van de ruimte naderen, geflankeerd door de minister-president en zijn vrouw. Vlakbij staat een trio cameramannen klaar, hun apparatuur in de aanslag. Mijn hartslag versnelt.

‘Ik moet naar mijn ouders toe, maar laten we straks nog even praten, goed? Je moet me nog steeds vertellen wat je aan het doen was toen ik je vond,’ klinkt Elena’s stem plotseling achter me, en ik schrik op. Ik was bijna vergeten dat ze nog steeds naast me staat. Ze kijkt me aan terwijl het water van mijn kleren op de grond drupt.

‘Oké,’ antwoord ik met een knikje, al hoop ik eigenlijk dat de aankondiging van ESA alle aandacht van me zal afleiden. ‘Bedankt, Elena.’

‘*Buongiorno.*’ Minister-president Vincenti stapt naar de microfoon, waarop zijn stem door de ruimte schalt. ‘Bedankt dat u in zulke groten getale hiernaartoe bent gekomen deze morgen, op een dag die Rome ongetwijfeld een nieuwe trots zal bezorgen. Ik zie dat u allemaal net zo nieuwsgierig bent naar het grote nieuws als ik, dus ik zal u niet langer in spanning houden. Alstublieft, een groot applaus voor sergeant Clea Rossi van het Italiaanse leger en dr. Hans Schroder van het European Space Agency.’

Terwijl de menigte applaudisseert, pers ik me in een hoekje helemaal achter in de ruimte.

Dr. Schroder stapt naar voren. ‘Dank u wel, minister-president, en iedereen die hier vandaag aanwezig is. Het is

mij een groot genoegen om Rome te mogen bezoeken. Ik was bang dat ik jullie stad nooit meer te zien zou krijgen.’

Er valt een stilte over het publiek. We weten allemaal wat hij bedoelt. Ons thuisland staat op uitsterven, op het punt om in de voetsporen te treden van het eeuwenoude Baiae – de eerste Italiaanse stad die onder water verdween.

‘Zoals jullie weten is de Europamissie het belangrijkste punt op de agenda van onze planeet,’ begint hij. ‘Onze kans om de maan van Jupiter te terravormen en koloniseren kan niet snel genoeg komen. Dat gezegd hebbende is het me, na meer dan een jaar te hebben geobserveerd en talloze medische en academische dossiers te hebben bestudeerd, een waar genoegen om aan te kondigen dat we onze vierentwintig finalisten hebben geselecteerd. Deze tieners zullen de komende vier maanden doorbrengen in het *International Space Training Camp* in Amerika, waarna een uiteindelijk team van zes jongeren zal worden samengesteld om uitgezonden te worden naar Europa.’ Dr. Schroder zwijgt even. ‘En ja, bij onze Vierentwintig hoort ook één van jullie.’

Een mengeling van opgewonden kreten, gejuich en nerveus gelach stijgt op in de ruimte. Ik laat mijn blik over mijn burens links en rechts van me glijden, terwijl ik me bij ieder van hen afvraag: *Ben jij het?*

‘Sergeant Rossi, het woord is aan u.’

Dr. Schroder stapt achteruit om sergeant Rossi de ruimte te geven.

Ze schraapt haar keel en richt haar blik dan op haar pu-

blik. ‘De finalist uit Rome, die maandag naar het Space Training Camp zal vertrekken, is gekozen vanwege zijn of haar buitengewone overlevingsvaardigheden en een bijzonder talent dat uiterst goed van pas zal komen tijdens de Europamissie.’

Ik hou mijn adem in, terwijl ik tot me door laat dringen dat een van mijn eigen vrienden of burens al over twee dagen naar Amerika zal vertrekken – en misschien zelfs deze planéét zal verlaten. Ik hou mijn blik op de menigte gericht, vastbesloten om de eerste reactie te zien van de persoon die is uitgekozen.

‘Jullie finalist uit Rome is...’

De spanning in de ruimte is te snijden en we leunen allemaal naar voren, zetten ons schrap voor de naam.

‘Leonardo Danieli.’

Wacht.

Nee – dat kan niet kloppen.

Dat is mijn naam.

‘Hij staat hier!’, roept een stem.

Meer dan honderd hoofden draaien mijn kant op. De cameramannen rennen op me af, hun lenzen op me gericht. Elena, die tussen haar ouders in staat, stoot een geluidje uit dat ergens tussen een kreun en een kreet in ligt.

Ze hebben... mij gekozen.

Eén van de cameramannen drukt een microfoon onder mijn neus. ‘Leonardo Danieli, wat gaat er op dit moment door je heen? Schrik, angst, opwinding?’

Ik had vandaag moeten sterven. Maar dat deed ik niet.

Als ik had doorgezet, als ik die boot niet had gehoord en me niet had losgerukt...

‘I-Ik had dit echt niet verwacht.’ De woorden tuimelen mijn mond uit en weergalmen door de doodstille ruimte. ‘En ik ben blij – zo ongelooflijk blij – dat ik dit niet heb gemist.’